

[Ebba Strange.]

træder i kraft den 1. april. Når jeg siger, de er kvalificerede, er det, fordi de nedskæringer, der skulle træde i kraft den 1. april, jo mange steder allerede er trådt i kraft, fordi der har været ansættelsesstop.

Desuden har vi modtaget en opgørelse fra 22 kommuner, der beskriver, hvorledes nedskæringerne vil ramme institutionernes arbejde med børnene i disse kommuner. Jeg har tidligere kritiseret socialministeriet for den måde, man har konkluderet disse rapporter på, og det vil jeg gøre igen. Når jeg læser rapporterne, ser jeg det sådan, at alle rapporterne på én nær er enige om, at nedskæringerne vil betyde en alvorlig forringelse af det pædagogiske arbejde i institutionerne. Især vuggestuerne, de integrerede institutioner og de små børnehaver vil blive ramt så hårdt, at adskillige bestyrelser for selvejende institutioner overvejer at nedlægge institutionerne pr. 1. april. Det viser sig nemlig, at personalereduktionen i disse institutioner ikke bliver på 9,3 pct., som nogle oprindeligt har troet, men at de kommer til at ligge på mellem 10 og 40 pct. i nogle institutioner. Gennemsnitlig på 11 pct. for pædagogerne og 20 pct. for de andre medarbejdere.

Så kan man spørge sig selv, hvordan det kan gå til, og det er jo det, de borgerlige partier også har brugt en masse tid på: hvad er det for en personaleansættelse, der har fundet sted, siden socialstyrelsen kan regne så fundamentalt galt, at det, når de bliver bedt om at lave nedskæringer på 9,3 pct., bliver til nedskæringer på mellem 10 og 40 pct.? Det hænger sammen med en erkendelse af, at det især for de alleryngste børn i vores institutioner er den nære omsorg, den nære kontakt mellem de voksne og børnene, der er af helt afgørende betydning for børnenes udvikling. Det er vigtigt med en nær kontakt, for at børnene skal lære at blive selvstændige, få udviklet deres evner på de forskellige områder, hvor institutionerne, hvor forældrene ønsker der skal ske en hjælp til udvikling.

Det har været vanskeligt i de gammeldags vuggestuer. Når jeg gik på vuggestuer for en 10-15 år siden, var der ikke megen tid til individuel kontakt med børnene. Der er ikke i de 10-15 år sket en forøgelse af det normerede pædagogisk uddannede personale, men

fordi vi mente, vi havde råd, er der blevet lejlighed til at ansætte køkkenhjælp, rengøringshjælp, havemænd, vinduespuksere og andre, således at de, der er ansat som uuddannede i disse institutioner, i højere grad har kunnet udføre pædagogisk arbejde, gå pædagogerne til hånd og hjælpe børnene med deres udvikling. Det er alle disse mennesker, der nu bliver fyret. Og så skal de pædagogiske medhjælpere altså igen i gang med at pudse vinduer, vaske op, gøre rent og gøre badeværelser rene, og så fyrer vi altså de lavestlønnede: havemændene, rengøringskonerne, økonomaerne og de andre, og det går ud over vores børn.

Det er også blevet nævnt fra fru Gerda Møllers side, at mennesker både i og uden for denne sal har benyttet lejligheden til at køre diskussionen ind i en hetz mod en gruppe medborgere, der uden fordægtige motiver, men fordi de mente, at samfundet havde brug for dem, og fordi de mente, at det måske var et interessant erhverv, og fordi det var en billig uddannelse, har valgt et erhverv som pædagoger. Indtil 1973 blev det faktisk anset for at være et hæderligt erhverv. Nu, efter at hetzen er sat ind, afventer man altid spændt reaktionen hos sin spørger, når man bliver spurgt: hvad laver du egentlig i dit private liv? Og så registrerer man reaktionen, når man svarer: jeg er faktisk børnehavepædagog. Den er meget tit negativ.

Fru Gerda Møller siger, det ikke er en almindelig hetz mod pædagoger. Det kan da godt være, det ikke er det fra fru Gerda Møllers side, men den er blevet anvendt som sådan, den er blevet anvendt til at skyde en hel gruppe medborgere, en hel erhvervsgruppe, dårlige motiver i skoene, og jeg kunne godt lide at vide, hvilken anden gruppe medborgere i dette land der ville bryde sig om at få den slags uhæderlige motiver skudt i skoene. Reaktionen er sådan noget med: nå, så er du altså en af den slags samfundsnassere. Jeg kunne ønske, at flere af de mennesker, der sidder i denne sal, havde haft lejlighed til at tilbringe ikke en halv dag, men en måned i en daginstitution med 20 småbørn omkring sig, og det skulle helst være om vinteren, for når man sidder på legepladsen om sommeren, ser det ud, som om det er et meget let job.

Imidlertid er rapporterne fra bestyrelser,